

Psalm 110 (109) /wg BT wyd. 4/

¹ *Dawidowy. Psalm.*

Wyrocznia Boga dla Pana mego:

«Siądź po mojej prawicy,
aż Twych wrogów położę
jako podnózek pod Twoje stopy».

² Twoje potężne berło
niech Pan rozciągnie z Syjonu:
«Panuj wśród swych nieprzyjaciół!

³ Przy Tobie panowanie
w dniu Twej potęgi,
w świętych szatach [będziesz].

Z łona jutrzeńki
jak rosę Cię zrodziłem».

⁴ Pan przysiągł
i żal Mu nie będzie:
«Tyś Kapłanem na wieki
na wzór Melchizedeka».

⁵ Pan po Twojej prawicy
zetrze królów w dniu swego gniewu.

⁶ Będzie sędził narody,
wzniesie stosy trupów,
zetrze głowy
jak ziemia szeroka.

⁷ Po drodze będzie pił ze strumienia,
dlatego głowę podniesie.

Psalm 109 jest modlitwą za władcę Izraela, panującego w Jerozolimie. Możliwe, że dedykowaną w dniu jego intronizacji, czyli objęcia władzy, albo – ze względu na temat wrogów i walki – w sytuacji zagrożenia kraju od nieprzyjaciół (zob. Ps 20). Ze względu na szczególną relację króla z Bogiem, zwycięstwo nad królami ziemi i przypisany – jedynie tutaj – izraelskiemu królowi urząd kapłański, ten psalm, podobnie jak Ps 2, zaliczany jest do psalmów mesjańskich o wyjątkowym znaczeniu. Wspólnota Kościoła modli się nim podczas każdych niedzielnych Nieszporów.

Wyrocznia Boga dla Pana mego. Psalmista powołuje się na słowo prorockiego objawienia i modli się o spełnienie obietnicy, która zapewnia władcę, że Pan pokona jego nieprzyjaciół i zapewni mu panowanie nad królami i narodami. Wyrocznia - w nie do końca dla nas zrozumiałych określeniach i obrazach - zapowiada wspaniałość rządów tego króla oraz zapowiada, że będzie on kapłanem, jak ów znany z czasów Abrahama władca Jerozolimy, Melchizedek (zob. Rdz 14,18nn). Spełnienie tej zapowiedzi w Chrystusie Panu wyjaśnia ludowi Izraela i nam autor Listu do Hebrajczyków: „Wiadomo przecież, że nasz Pan wyszedł z pokolenia Judy, a Mojżesz nic nie wspominał o kapłanach z tego pokolenia. (...) Takiego bowiem potrzeba nam było arcykapłana: świętego, niewinnego, nieskalanego, oddzielonego od grzeszników, wywyższonego ponad niebiosa, takiego, który nie jest obowiązany, jak inni arcykapłani do składania codziennej ofiary najpierw za swoje grzechy, a potem za grzechy ludu. To bowiem uczynił raz na zawsze, ofiarując samego siebie” (Hbr 7,14.26n).

Wzniesie stosy trupów, zetrze głowy. Ten werset psalmu, zawierający obraz ogromnego zniszczenia, można w modlitwie opuścić, jak czyni to też Liturgia Godzin. Przypomina on jednak, że zanim dokona się ostateczne zwycięstwo naszego Króla, Jego anielskie zastępy i Kościół czeka walka z potęgami zła.

Panie Jezu, Ty jesteś oczekiwanym królem sprawiedliwości i pokoju, którego panowanie nie będzie miało końca. Tobie cześć i chwała na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv